

Poredni zajček

Pridobljeno iz Wikivira, dne 03. november 2020

Spisano:	Pretipkala iz <i>Poredni zajček</i> 1958
Dovoljenje: 	To delo je objavljeno s pisnim dovoljenjem avtorja.
Stopnja obdelave: 	To besedilo je pregledalo več urednikov in je brez tipkarskih in slogovnih napak.
Izvozi v formatu:	 epub mobi pdf rtf txt

Prvi pomladni dan je bil, megla se je topila in sonce je sijalo; zelena trata je zvalila Tinko iz hiše. Odšla je po polju proti gozdu. Sredi obrasle detelje je obstala: vanjo je gledal zajček. Velika ušesa so bila pokonci in brčice so migotale; prav nič se ni bal. »Zajček, zajček!« mu je zaklicala. »Kdo pa si ti?« jo je vprašal zajček. »Jaz?« se je začudila deklica. »Tinka sem!« »No, Tinka, kdo bo hitrejši? Teci, Tinka!« In že je stekel. Bile so ga same noge in še kratek privzdignjen repek. Tinka je stekla za njim. Tekla je, a ga ni dotekla. Nenadoma se je zajček ustavil, se obrnil in zaklical: »Pa se prekopicni, tako kakor jaz, glej!« Prekopicnil se je in že je stal pred njo in jo gledal. Tinka se je prav tako prekopicnila, a je z nosom zarila v tla. Vseeno je bila navdušena. »Ali mi boš prijatelj, zajček?« ga je povprašala. »Zakaj pa ne,« je rekel zajček, »nimam mladičev.«

Postala sta prijatelja. Tekala sta in se prekopicovala, se lovila in se skrivala za grmovjem, za drevesi, pod mizo, pod klopjo, pod stoli; celo umivala, slačila in oblačila sta se skupaj, pa jedla in spala. Dnevi so bežali ko oblaki na pomladnem nebu, trava je rasla in Tinka z njo – bližal se je tudi dan, ko bo moral zajček skrbeti za družino, ko se ne bosta več videla in ko se ne bosta več igrala.

Nekega dne se je Tinka razjezila; zacepetala je z nogami, da se je stresla pentlja na njeni glavi, pordečila so se ji ušesa, drobni peščici sta se stisnili kot dva vozla. »Tinka, kaj pa počneš? Kaj cepetaš?« je povprašala mama. Tinka je mamino svetlo pogledala. »Saj nisem jaz cepetala!« je rekla. »Kdo pa?« »Zajček! Poredni zajček!« »Pa ne tisti, s katerim se prekopicuješ?« »Tisti, tisti. Čakaj, pogledam, kam se je skrnil!« Stekla je, odprla vrata, se razveselila in zaklicala: »Ni ga več, je že zbežal!«

Čez nekaj dni sta se z zajčkom znova spoprijateljila: tekala sta in se prekopicovala, se lovila in se skrivala za grmi, za drevesi, pod mizo, pod klopjo. Tinka je pila belo kavo in jedla kruh z maslom. Bingljala je z nogami, mencala in se presedala; kava je pljuskala in pljuskala in pljusknila. Tinka je zagledala na mizi lužo. Odmaknila je lonček, se za pedenj presedla ter mirno obsedela, še pentlja na glavi se ni premaknila.

Vtem so se odprla vrata, vstopil je bratec; zagledal je Tinko in lužo. »Že spet si polila kavo!« je vzkliknil. Tinka je pogledala skoz okno in rekla: »Ne, jaz je že nisem polila.« »Kdo pa?« »Kdo? Zajček vendar, poredni zajček!« »A kje je ta tvoj poredni zajček?« »Ni ga več. Pila sem kavo, on pa je s šapo nalašč brnil skodelico – no, pa je luža! Čakaj, počakaj, mogoče ga še dobim.« Tekla je do vrat, jih odprla in zaklicala: »Zajček! Zajček!« Zajčka ni bilo, le luža na mizi se je svetila; Tinka je stekla po krpo in pobrisala. No, prijateljstva z zajčkom tudi to ni skalilo; znova sta tekala, se prekopicovala, se lovila in skrivala za grmi, za drevesi, pod mizo, pod klopjo.

Nekega popoldneva si je Tinka zaželela žogo; tako zelo si jo je zaželela, da jo je vzela otrokom in jo skrila v grm. Otroci so se vrnili od južine in Tinka je stala sredi otrok kot obtoženka. »Tinka, kje je žoga?« so jo spraševali. Mencala je rob predpasnika in rekla: »Ne vem.« »Kdo jo je vzela, to povej!« »Zajček – poredni zajček!« Tako je rekla in niti z očmi ni trenila. »Pa ga nisi napodila?« »Sem, a zajček je stekel, z žogo je utekel. Počakajte, za njim stečem!« Tekla je po sočni travi, po gosti detelji, proti gozdu. »Zajček, zajček!« ga je klicala, a ni verjela pravi nič, da ga bo našla. Znenada ga je zagledala. Priskakljal je po detelji z velikimi pokončnimi ušesi. »Tu sem,« je zaklical, »kaj bi rada?« Mencala je predpasnik in rekla: »Oh, zajček, žogo bi morala najti.« »Kakšno žogo?« »Oh, tisto, njihovo, s katero se žogajo.« »Kje pa je zdaj ta njihova žoga?« »Saj, kje?« je povprašala Tinka. »Ali je v gošči?« »Ne, ni v gošči.« »Kje pa?« »Kje?« je še sama povprašala in rekla, ko da bi zajček kaj vedel: »Saj veš, kje – v grmovju.« »Zakaj pa naj jaz vem?« »Vem, zajček, da ne veš, jaz sem tekla, otrokom sem rekla, da si jo ti skrila.« »Jaz, Tinka, je nisem skrila, ne vem nič o žogi,« je povedal zajček in debelo pogledal. »Saj vem, da ne veš, sama sem jo skrila!« »Otrokom pa si rekla, da sem jo jaz.« »Ja, saj sem ti povedala.« »Povedala, že – a prijateljica ne govori tako, ne laže!« »Saj mi je hudo, zares... ampak tudi kavo sem razlila.« »No, in...« »Tudi za kavo sem rekla, da si jo ti razlil.« »Pa so ti verjeli, Tinka?« »Verjeli – kaj ne bi? In tudi cepetala sem.« »O, Tinka, to ni lepo.« »Vem, zajček, ni lepo.« »Tinka, Tinka, zrasla si, s tabo vred pa je tudi laž zrasla: grem in ne bova se več videla.«

Čopka na Tinkini glavi se je potresla, lica so ji zardela in nekaj v grlu jo je stisnilo. »Se zares ne vrneš več?« »Nič več, Tinka. Doma smo dobili zajčke, ni več časa za igro.« »Zajček, pridi še, pridi!« Zajček je odskakal. Tinka je zaman klicala za njim, samo njegove noge in kratek repek je še videla. Stekla je za njim, a zajček je bil že v gošči, nobene sledi ni bilo več za njim. Ustavila se je, se obrnila in odšla po žogo. Vzela jo je iz grma in jo vrgla otrokom. »Žogo sem vam prinesla,« je rekla. »Tinka, sama si jo skrila!« so rekli otroci. »Seveda, sama sem jo skrila.« To je povedala zelo odločno.

Od tega dne se ni več zgovarjala na porednega zajčka. Če je razmetala posteljo, na kateri je ležala, jo je skušala sama poravnati; če je popackala mizo, jo je sama pobrisala; če je otrokom vzela žogo, da se je naigrala, jo je po igri tudi vrnila.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- A2404N
- Dbc334
- 46.122.13.106

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)